

[Petra Petersen.]

håb, at der gennem den kommende bevillingspraksis indenfor mødrehjælpslovens område vil blive mulighed for at fortsætte ad denne vej. På denne baggrund finder jeg det rigtigt, at man afventer udviklingen og ikke nu indlader sig på overvejelser om vidtgående ændringer i indikationen for svangerskabsafbrydelse.“

Se, det er meget godt. Jeg er ganske enig i det første, at man må bremse op for det store antal svangerskabsafbrydelser, og at det ikke sker ved, at man skærper loven. Jeg sagde i forrige uge, da vort lovforslag om moderskabsydelse var til første behandling, at loven med dens trusler om strafefølgning ikke havde sat antallet af illegale aborter ned gennem de år, den har eksisteret.

Jeg er ganske enig med den højtærede minister og kommissionen i, at det først og fremmest gælder om at komme kvinderne til hjælp. Det er derfor, jeg på min gruppes vegne gang på gang og nu for ottende gang har fremsat forslag om en moderskabsydelse og gentagne gange har stillet forslag om en børnerente, der skulle udbetales til børnenes moder. Det er derfor, min gruppe stadig kræver indtægtsgrænsen for forudbetaling af normalbidraget hævet, for at kvinder med normale indtægter ikke skal miste denne ret og derfor i mange tilfælde ikke få bidraget til deres børn.

Så langt er jeg altså enig med den højtærede justitsminister, men heller ikke længere. Selvom jeg gerne vil håbe sammen med ministeren, tror jeg ikke, der kommer så forfærdelig meget ud af ministerens håb, og med håb betaler man ikke husleje, gasregning og livsfornödenheder. Der er ikke meget, der berettiger ministerens håb. Ifølge det lovforslag, socialministeren har fremsat om ændringer i loven om mødrehjælpsinstitutioner, skal disse mødrehjælpsinstitutioner have adgang til at oprette særlige hjem, hvor gravide kvinder, navnlig sådanne — står der i lovforslaget — der henvender sig til mødrehjælpen med ønsket om svangerskabsafbrydelse, kan indlægges til observation eller behandling. Endvidere skal institutionerne efter undersøgelse i det enkelte tilfælde kunne yde hjælp til enlige mødres uddannelse.

Jeg må herom for det første sige, at jeg

finder, at disse hjem er udmærkede, hvor det drejer sig om enlige, gravide kvinder, det vil sige ugifte, fraseparerede eller forladte hustruer, fordi de trænger til, at man tager sig af dem. Det er ikke alle enlige kvinder, der ønsker at få deres svangerskab afbrudt. Mange af dem mangler et sted, hvor de under rolige forhold kan bo, indtil de kan føde deres barn, og hvor de måske også kan få barnet. Det er muligt, at vi har for få af de udmærkede mødrehjem.

Det er sikkert udmærket at få oprettet hjem til observation og behandling, men jeg vil dog gerne lige nævne en oplevelse, jeg havde i sommeren 1954. Jeg kom tilfældigt i kontakt med en gift kone med tre børn. Hun var gravid og syntes ikke, at hun havde økonomiske muligheder for at sætte sit barn i verden. Hun søgte at få sit svangerskab afbrudt på legal vis. Hun havde ikke gode nerver og blev indlagt på en nerveafdeling. Jeg ved ikke, hvor længe hun var der, men da jeg traf hende, havde hun i hvert fald opholdt sig der i 5—6 uger. En dag fik hun at vide, at hun ikke havde nogen mulighed for at få sit svangerskab afbrudt på legal vis, og desuden havde hun nu gået så længe, at man slet ikke ville foretage nogen afbrydelse. Hun sagde til mig — jeg siger det lige så rent ud, som hun gjorde det —: det er det rene bondefangeri; jeg kunne have gjort det selv; nu må jeg se, hvordan jeg kan klare mig, men det sker ikke een gang til. Når jeg nævner dette, er det, fordi der er noget rigtigt deri. Hvis nu denne kvinde og andre som hun igen bliver gravide, stoler de ikke på mødrehjælpen, og de kommer ikke igen. Når de ikke får effektiv hjælp, klarer de deres problemer selv. Som oftest er der tale om gifte kvinder med hjem, børn og mand, og det gælder for dem, som denne kone sagde: det ophold, jeg har haft på nerveafdelingen, har gjort, at min families økonomi er blevet yderligere belastet, og så opnåede jeg endda intet resultat derved.

Den anden ændring i mødrehjælpsloven, som ministeren henviser til, om ydelse af hjælp til enlige mødres uddannelse, er for så vidt ikke noget nyt, for mødrehjælpsinstitutionerne har modtaget hjælp fra tipsfonden netop til en sådan uddannelse, men det er meget små midler, de har fået.